

καγαθή συμπολίτιδι ἡμῶν Δουίχη Ριαγκούρη μὲ στίχους γεμάτους ἔμπνευση κι' ἁρμονία.

— Ὅριστε καὶ τὸ δείγμα :

.... δέξαι ἐν ῥόδῳ ἐκ τοῦ Σοῦ
κοπὲν καὶ τοῦτο «Παρνασσού»
Σοῦ !
Σοῦ !

— Τὸ τελευταῖο : «Σοῦ—σοῦ!» τὸ πρόσθεσε κατὰ λάθος ὁ τυπογράφος μας.

— κ. Μάρκο Γερ. Ὁμορφο. Ἀνάγκη ὅμως νὰ περῶ-
σετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας τὴν Κυριακὴ τάπεγυμα, ἐν
ἡμπορεῖτε.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΝΟΒΑΔΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

I

Ποιὸς ζωντανός, προικισμένος μ' αἰσθησὴν δὲν ἀ-
γαπᾷ ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια φαινόμενα τοῦ χώρου
ποῦ γύρω του ξαπλώνεται, τὸ χαροπὸ φῶς, μὲ τὰ
χρώματά του, τὲς ἀχτίδες του καὶ τὰ κύματα τῆς
ἡμέρας σ' ὅλα τὰ μέρη παρουσίας του, ὡς ἡμέρας
ποῦ ξυπνάει ; Σὰν τῆς ζωῆς ἐσώτατη ψυχὴ τὸ
ἀναπνέει τῶν ἀκούραστων ἀστεριῶν ὁ γιγαντινός
κόσμος καὶ κοιλιμπάει χορεύοντας στὴ γαλανὴ πλημ-
μύρα του· τὸ ἀναπνέει τὸ λιθάρι ποῦ βγάζει σπῆρες
κ' αἰώνια ἡσυχάζει, τὸ φυτὸ τὸ φρόνιμο ποῦ βυ-
ζαίνει καὶ τὸ ἄγριο ὀρμητικὸ πολύμορφο ζῷο ἀπ'
ὅλα ὅμως ὁ λαμπρὸς ξένος μὲ τὰ μάτια του τὰ πο-
λυσήμαντα τὸ μετέωρο βᾶδιμά του καὶ τὰ χεῖλα του
τὰ τρυφερὰ κλεισμένα καὶ σὲ τόνους πλοῦσι. Σὰν
δασυλὴς τῆς γῆς φύσης αὐτὴ κράζει κάθε δύ-
ναμη σὲ ἀμέτρητες ἀλλαγές, δένει καὶ λύνει συμ-
μαχίες ἀτέλειωτες, καὶ τὴν εἰκόνα του τὴν οὐρά-
νια ὁλόγυρα σὲ κάθε ὄν γήινο ἀπλώνει. Ἡ παρου-
σία του μόνο, φανερώσει τὴ θαυμαστὰ μεγαλοπρέ-
πεια τοῦ βασιλείου τοῦ κόσμου.

Στὰ κάτω γυρίζω στὴ νύχτα τὴν ἁγία, τὴν ἀνέκ-
φραστη καὶ γεμάτη μυστήριον. Μακριὰ κεῖται ὁ
κόσμος βυθισμένος σὲ λάκκο βαθύ, ἐρημν καὶ μο-
νάχη εἶναι ἡ θέσι του. Στὶς χορδὲς τοῦ στήθους θα-
θεῖα μελαγχολία φυσιᾷ. Σὲ σταλαματιᾶς δροσιᾶς νὰ
πέσω κάτω θέλω καὶ μὲ τὴ σκόνη ν' ἀνακατωθῶ—
Μάκρι τῆς ἐνθουσιαστικῆς, πιθυμιᾶς τῆς νεότητος, τῆς
παιδιάτικης ἡλικίας ὄνειρα, ὅλης τῆς μακριᾶς ζωῆς
σύντομες χαρὲς καὶ μάταιες ἐλπίδες ἐρχονται σὲ
ψαρὰ φορέματα σὰ βραδινὴ καταχνιά ὕστερ' ἀπ' τὸ
ἡλιοδασύλεμα. Σ' ἄλλους τόπους ἐστῆσε τὸ φῶς τὲς
χαρούμενες σκηνές του. Δὲ θὰ ξαναγυρίσει στὰ

παιδιὰ τοῦ πού μὲ τῆς ὁδοῦ τὴν πίστη τὸ πε-
ριμένουν ;

Τί βγαίνει ἐξαφνὰ τόσο γεμάτο ἀπὸ προαισθησὴς
κάτω ἀπ' τὴν καρδιά καὶ καταπίνει τῆς μελαγχολίας
τ' ἀπαλὸ δερμάκι ; Ἐχεις καὶ σὺ σ' ἐμὰς ἐκα-
ρίστησιν σκοτεινὴ νύχτα ; Τί κρατεῖς κάτω ἀπ' τὸ
φῶς σου, ποῦ χωρὶς νὰ φαίνεται δυνατὰ στὴν
ψυχὴ μ' ἐγγίζει ; Βάλαμο ἐξάσιν ἀπ' τὸ χέρι σου
σταλάζει ἀπ' τὸ δέμα ἀφῆνι· τὲς βαρεῖες ἔτεροῦ-
γες τοῦ νοῦ ἐπάνω σπκόνεις. Σκοτεινὰ κι' ἀν-
ἐκφραστα αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας συγκινη-
μένο. Σοβαρὴ δὴν βλέπω, μ' εὐθυμν ἐκπληξν ποῦ
γέρνει σ' ἐμένα γλυκὰ καὶ κατανυκτικὰ καὶ πῶς
ἀπὸ ἀτέλειωτα περιπλεγμένους βοστρύχους τῆς μη-
τέρας τὴν ἀγαπητὴ νεότητι δείχνει. Πόσο φτωχὸ
καὶ παιδιᾶστικο μοῦ φαίνεται τὸ φῶς ! Πόσο χαρω-
πὸς κ' εὐλογημένος τῆς ἡμέρας ὁ ἀποχαιρετισμός.
Λοιπὸν μόνο γιὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ νύχτα σου παίρ-
νει ἐκείνους ποῦ σὲ ὑπηρετοῦν, ἐσπείρες στὰ μακρὰ
τοῦ χώρου τὲς σφαῖρες ποῦ λάμπουν γιὰ νὰ διαλαλοῦν
τὴν παντοδυναμίαν σου, τὸ ξαναγυρίσμα σου στοὺς
καιροὺς τῆς ἀπομάκρυνσός σου ; Οὐρανόθεν ἀπὸ
κεῖνα τ' ἀστέρι π' ἀστράφτουν, μᾶς φαίνονται τ'
ἀτέλειωτα μάτια ποῦ μέσα μας ἡ νύχτα ἀνοίξε. Μα-
κρύτερα βλέπουν ἀπ' τὰ ὁχρότατα ἀπὸ κεῖνα τ' ἀ-
μέτρητα στρατεύματα. Χωρὶς νὰ χρειάζεται φῶς
βλέπουν πέρα πέρα τὰ βάθια τῆς ψυχῆς ποῦ ἀγα-
πᾷ, ὅτι μ' ἡδονὴν ἀνέκφραστη ἀνώτερο χῶρο γε-
μίζει. Τὴν τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου, τῆς ψυχῆς
διαλαλήτρας ἁγίων κόσμων, τῆς ἐπιμελήτρας μα-
κάριος ἀγάπης ! Μοῦ σὲ στέλνει κρυφὴ ἀγαπη-
μένη, χαριτωμένη ἡλιε τῆς νύχτας. Λοιπὸν εἶμαι
ἀγρυπνος γιὰτ' εἶμαι δικός σου καὶ δικός μου· μοῦ
ἀνάγγειλες τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζήσω, μ' ἔκαμες ἀν-
θρωπο. Λιῶσε τὸ σῶμα μου μὲ φλόγα ζωτικὴ γιὰ
νὰ ἐνωθῶ ἀέρινος στενὰ μὲ σένα καὶ τότε αἰώνια
θὰ διαρκῇ τοῦ γάμου ἡ νύχτα.

Νυχτοποῦλι

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐλένη. Μαρῆ, μὰ σέρ, δῶς μου μιὰ ἰδέα. Ἐχω νὰ
πάω σ' ἕνα χορὸ μὲ ὀρισμένο ντύσιμο, τί νομίζεις νὰ βάλω ;
τί πάει στὸ χρώμα μας ;

Μαρῆ. Στάσου νὰ δεῖς.... Ἰσως τὸ καλύτερο νὰ βάλεις....
νὰ βάλεις ἕνα βέλο.... μὰ ἀρκετὰ πυκνὸ.

Παλιὸς Γιατρός. Καὶ λοιπόν. πέτυχες μὲ τὴν πρώτη
σου τὴ διάγνωση ; Σ' ὠφέλησαν οἱ ὀδηγίες μου, τὰ μα-
θήματά μου ;

Γιατροῦδάκι. Ναι, νομίζω.... Εἶπα τοῦ ἀρρώστου
πὺς ἔχει συκῶτι, στομαχαριά, κίτσι σὰν παλμούς τῆς καρ-

διάς, λίγο βρογχίτη, μικρὴ θερμὴ ἐγκεφαλική....

Παλιὸς Γιατρός. Ὁραῖα ! Περὶφημα ἔτσι λάθος δὲ
γίνεται.

Γιατροῦδάκι. Καὶ τὸ καλύτερο, πέτυχα καὶ μὲ τὴν
ἐγχείρησή μου.

Παλιὸς Γιατρός. Ἐτσι αἱ ; Καὶ τί τοῦ βγαλεῖς ;

Γιατροῦδάκι. Τοῦ βγαλεῖ ἕνα εἰκοσιπεντάριχο.

Ράφτης. Βλέπω, φορεῖτε μαργαριτάρια κουμπιὰ,
καὶ ὡς τόσο τὸ λογαριασμὸ μου δὲν τὸν πλερώνετε.

Μουστερῆς. Δὲ μοῦ φαίνεται λογικὸ ἀπὸ ποῦ λές.
Ἄν πλερώνω τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ράφτη μου, ποῦ θὲς
νὰ γορῶ μαργαριτάρια ;

Ράφτης. Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὺς μήτε τὰ μαργαρι-
τάρια δὲν τὰ πλερώνετε.

Μουστερῆς. Ἀπὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.... μὴ βγαί-
νεις ἀπὸ τὸ προκείμενο.

Σοφία. Βλέπεις ἐκεῖνη εἶναι ἡ κόρη τοῦ κ. Βαριέστη
εἶναι ἀρρεθωνισμένη κι' ἄθριο παντοῦρεται.

Ἐλένη. Καὶ ποῖς εἶναι ὁ καλότυχος θνητός ;

Σοφία. Ὁ κ. Βαριέστης.

Πάβλος. Μὰ τί ἔχει ἡ Λιλή μαζί μου ; Δὲ μὲ χαι-
ρετᾷ πιά.

Μιμή. Ὡ, τῆς εἶπες προχτὲς στὸ χορὸ ἕνα τρομερὸ
πρόμα.

Πάβλος. Δὲν τῆς εἶπα τίποτα κακό. Τῆς εἶπα πὺς
εἶναι μαγεστικὴ.

Μιμή. Ὅχι, τῆς εἶπες πὺς ἂ κ' ὁ μ' α εἶναι μα-
γεστικὴ

— Στὴν Κίνα φαίνεται ἀγοράζουν τίς γυναῖκες τους.
Μὲ ἕνα τᾶλληρο ἀγοράζουν μιὰ καλή.

— Μιὰ καλή νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει ἕνα τᾶλ-
λαρο.

Σπετσέρης. Τὸ ψάρι ποῦ μοῦ δώκες, κύρ Περικλῆ,
δὲν εἶταν καλὸ.... μύριζε μιὰ μυρουδιά....

Ψαφῆς. Εἴμαστε ἀπαγάδι, κύρ Θεμιστοκλῆ μου, ἴσα
κ' ἴσα. Ἐτσι εἶταν καὶ τὸ γιατρικὸ σου ποῦ μοῦ δώκες τίς
προβλές.

— Τί φωνάζει ἔτσι ἐκεῖνη ἡ ὄρνιθα, τί ἔπαθε ;

— Τίποτα. Νά, γέννησε ἕνα ἀγό.

— Χωρὶς το ! Ἀπὸ τὴ φωνὴ ποῦ κάνει θάλαγες πὺς
γέννησε ὀλόκληρο βουνό.... ἀλὰ Δροσίνη....

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

λανιδὰ παγαίνει· κι' ἄμα κάθισε στὴ ρίζα, τὴν ρω-
τοῦσε πὺς ξέφυγε ἀπὸ τόσους ὀχτρούς. Κ' ἐκεῖνη τοῦ
διγίεται ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα· τῷ γιδίῳ τὸν κισσὸ τῶν
ἀρνιών τὸ οὐρλιασμα, τὸ πεύκο ποῦ ἀνθίσει, ἀπάνου
στὸ κεφάλι τῆς, τῆς γῆς τὴ λάμψη, τὸ χτύπο ποῦ
ἀκούσθηκε στὴ θαλάσση, τὰ δυὸ σουριγμάτα, τὸ πο-
λεμικὸ καὶ τὸ εἰρηνικὸ, τὴ νύχτα τὴν τρομερή, τὸ πὺς
μουσικὴ τῆς εἶδε τὸ δρόμο ποῦ αὐτὴ δὲν ἤξερε. Ἀμα
λοιπὸν ὁ Δάφνης κατὰλαβε τὰ ὄνειρα τῶν Νυμφῶν
καὶ τοῦ Πάνα τὰ ἔργατα, διγίεται κι' αὐτὸς ὅσα εἶδεν,
ὅσα ἄκουσε κι' ὅτι ἐνθ' εἶχε σκοπὸ νὰ πεθάνει ἔζησεν
ἀπὸ τίς Νύμφες. Κ' ὕστερ' αὐτὴν στέλνει νὰ φέρει τὸν
Δρύαντα καὶ τὸ Λάμωνα καὶ τὰ χρειαζόμενα γιὰ θυ-
σίαν· κι' αὐτὸς στὸ ἀναμεταξὺ πιάνοντας τὴν πιὸ καλὴ
γίδα καὶ στεφανώνοντάς τη μὲ κισσὸ, καθὼς τὴν εἶδαν
οἱ ὀχτροί, καὶ γάλα χύνοντας ἀνάμεσα στὰ κέρατα, τὴ
θυσίαν στὶς Νύμφες κι' ἀφοῦ τὴν κρέμασε τὴν ἔγδαρε
καὶ τὸ τομάρι τὸτάξε. Κι' ὅταν πᾶ εἶχαν ἔρθει ἡ
Χλόη μὲ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ἀναψε φωτιά, ἀπὸ τὰ κρέα-
τα ἄλλα τᾶθρασε κι' ἄλλα τᾶψησε καὶ πρῶτο ξεχώρισε
γιὰ τίς Νύμφες τὸ καλῆτερο μέρος κ' ἔχυσε λίγο ἀπὸ
κροντήρα ποῦ ἦταν γεμάτη μούστο. Κι' ἀφοῦ ἔστρωσε
στρώμα ἀπὸ φύλλα χλωρά, ἀρχισαν νὰ τρῶν καὶ νὰ πί-
νουν καὶ νὰ διασκεδᾶζον· καὶ συνάμα εἶχε τὸ νοῦ του
στὰ κοπάδια, μὴπως λύκος πέφτοντας μέσα σ' αὐτὰ

κάνει τὰ ἔργατα τῶν ὀχτρῶν. Εἶπαν καὶ μερικὰ τρα-
γοῦδια γιὰ τιμὴ τῷ νυμφῶνι, πάλιν θυσίαν ἔριμες.
Κι' ὅταν νύχτωσε, αὐτοὶ κοιμήθηκαν στὴν ἐξοχὴ καὶ
τὴν ἄλλη μέρα τὸν Πάνα θυμόντουσαν· κι' ἀφοῦ τὸν
τράγο τὸ μπροστάρη στεφανώσαν μὲ πεύκο, τὸν ἔφεραν
σμεῖα στὸ πεύκο· κι' ἄμα τὸν ράντισαν μὲ κρασί καὶ δό-
ξασαν τὸ θεό, τὸνε θυσιάσαν, τὸν κρέμασαν, τὸν ἔγδα-
ραν. Τὰ κρέατα, ἀφοῦ τᾶψησαν καὶ τᾶθρασαν τᾶθρασαν
ἐκεῖ κοντὰ στὸ λιθάρι μέσα στὰ χόρτα καὶ τὸ τομάρι
μὲ τὰ ἴδια κέρατα τὸ κάρφωσαν ἀπάνου στὸ πεύκο κοντὰ
στὸ ἀγαλμα, ποιμενικὸ τάμα σὲ ποιμενικὸ θεό· ξεχώ-
ρισαν γι' αὐτὸν καὶ τὰ καλύτερα κρέατα κ' ἔχυσαν
μούστο ἀπὸ μεγαλῦτερη κροντήρα· τραγοῦδῃσεν ἡ Χλόη
κι' ὁ Δάφνης ἔπαιξε τὸ σουραῦλι.

ΚΓ'. Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ χαμοκάλισαν κ' ἔτρωγαν
κ' ἔρχεται κοντὰ τοὺς κατὰ τὴν Φιλιππῆς ὁ γελαδάρης,
φέρνοντας μερικὰ στεφανώκια στὸν Πάνα καὶ στα-
φύλια μὲ τὰ φύλλα ἀκόμη καὶ μὲ τίς κληματόβεργες.
Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ μικρὸς τοῦ γιῶς ὁ Τίτυρος,
ἐκθὸ ἀγόρι καὶ γαλανομάτιο· χαρούμενο παιδί καὶ
περήφανο· καὶ πηδῶσαν ἀνάλαφρα περπατώντας σὰν
κατσικᾶκι. Σηκώθηκαν λοιπὸν ἀπάνου καὶ στεφανώσαν
μαζὶ τὸν Πάνα, καὶ τίς κληματόβεργες ἀπὸ τὰ φύλλα
τοῦ πεύκου κρεμοῦσαν· κι' ἀφοῦ τοὺς κάθισαν κοντὰ
τοὺς τοὺς καλοῦσαν στὸ τραπέζι. Καὶ σὰ γέροι πιεμένοι

λιγχοὶ πολλὰ ἀναμεταξὺ τοὺς ἔλεγαν· πὺς ἔδοσαν ὅταν
ἦταν νιοί, πὺς πολλὰ κουρσάρωνε κυνηγητὰ ξεφυγαν·
πικνεύονταν πὺς ἕνας σκότωσε λύκο κι' ἄλλος πὺς μόνο
ἀπὸ τὸν Πάνα ἔμεινε πίσω στὸ σουραῦλι. Τούτη ἡ παινεψιὰ
ἦταν τοῦ Φιλιππῆ. Ὁ Δάφνης λοιπὸν κ' ἡ Χλόη τὸνε θερ-
μοπαρκακλούσαν νὰ τοὺς μάθει κι' αὐτοὺς τὴν τέχνη καὶ νὰ
παίξει σουραῦλισε γιορτὴ θεοῦ ποῦ ἀγαποῦσε τὸ σουραῦλι.
Στρέγει ὁ Φιλιππῆς, ἂν καὶ κατηγοροῦσε τὰ γερατιά
πὺς δὲν τᾶθρασαν δύναμη, καὶ πῆρε στὰ χεῖρά του τὸ
σουραῦλι τοῦ Δάφνης. Μὰ αὐτὸ ἦταν μικρὸ γιὰ μεγάλη
τέχνη, γιὰτὶ τὸ φυσοῦσε παιδιᾶστικο στόμα. Στέρνει
λοιπὸν τὸν Τίτυρο νὰ φέρει τὸ δικό του, ἂν καὶ τὸ σπῆτι
ἦταν μακριὰ δέκα στάδια. Κ' ἐκεῖνος ἀφοῦ πέταξε τὸ
πανωφόρι τοῦ ἔφυγε γυμνὸς τρέχοντας σὰν ἐλαφάκι.

ΚΔ'. Κι' ὁ Λάμωνας ὑποσχέθηκε νὰ διηγῇ τῆς
Σύριγγας τὴν ἱστορίαν, ποῦ τοῦ τὴν εἶπεν ἕνας Σικελὸς
παίονοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα τράγο κ' ἕνα σουραῦλι :

— Αὐτὴ ἡ σύριγγα, τᾶργανο, δὲν ἦταν ὄργανο,
παρὰ κόρη ὁμορφῆ καὶ μὲ φωνὴ γλυκιά· ἔβασκε γίδια,
ἐπαιξε μαζὶ μὲ τίς Νύμφες τραγοῦδοῦσε ὅπως τώρα. Ὁ
Πάνας ἐνθ' αὐτὴ ἔβασκε, ἐπαιξε τραγοῦδοῦσε, πῆγε κον-
τὰ τοὺς καὶ τὴν παρακαλοῦσε γιὰ ὅτι τὴν ἤθελε καὶ
τῆς ἔταξε πὺς θὰ κάνει ὅλες τίς γίδες νὰ γεννῶν διπλά-
ρια. Μὰ κείνη περιγελοῦσε τὸν ἔρωτά του κ' ἔλεγε πὺς
δὲ θέλει ἀγαπητικὸ, ποῦ δὲν εἶναι οὔτε τράγος, μήτε